

ชื่อเรื่องนี้ข้างเบิ้มเขียนเองนะ

อุบาส ข้างเบิ้ม

ぐるんぱのようちえん

เรื่อง มินามิ นิชิอุจิ

ภาพ เซอิจิ โฮริอุจิ

แปล พรอนงค์ นิยมคำ

ช้างเป็นช้างตัวใหญ่บ่อเริ่มเต็ม
ช้างเฝ้าอยู่ตามลำพังมานาน
ตัวก็สกปรก เหม็นก็เหม็น

ช้างเริ่มรู้สึกโดดเดี่ยว และชอบบ่นว่า
“เหงาจังเลย เหงาจริงๆ”
ช้างเริ่มรำพันพลาถเอาใบหญ้าใบหญ้า
น้ำตาหยดบ่อเริ่มเต็มไหลรินไปตามวงของช้างเฝ้า

บรรดาช้างทั้งหลายในป่า
พากันล้อมวงประชุมเรื่องช้างเบ็้ม
ช้างทุกตัวต้องชูงวงชี้ฟ้า
เพราะช้างเบ็้มตัวเหม็นมาก

ช้างเฒ่าเอ่ยว่า
“ช้างเบ็้มโตแล้ว แต่ยังชอบเที่ยวเล่น”
ช้างหนุ่มก็เสริมว่า
“ช้างเบ็้มโตแล้ว แต่ยังชอบบงอแง”

“เราส่งช้างเบ็้มไปทำงานดีกว่า”
“เห็นด้วย! เห็นด้วย!”
ช้างทุกตัวเห็นพ้องต้องกันหมด

ดังนั้น ช้างทั้งหลายจึงช่วยกัน
ลากช้างเบ็้มไปยังแม่น้ำ
เอาแปรงถูซี่โคลให้ช้างเบ็้ม
แล้วเอางวงพ่นน้ำใส่จนสะอาดทั่วทั้งตัว

ช้างเป็นรูปหล่อขึ้นทันทีทันใด
มันยิ้มน้อยยิ้มใหญ่
ด้วยความพึงพอใจ
แล้วออกเดินทางไป...

